

Rolnummers 4906 en 4925
Arrest nr. 43/2011 van 24 maart 2011

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vragen betreffende artikel 51, tweede en derde lid, van de faillissementswet van 8 augustus 1997, gesteld door het Hof van Beroep te Bergen.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters R. Henneuse en M. Bossuyt, en de rechters E. De Groot, L. Lavrysen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke, J. Spreutels, T. Merckx-Van Goey en P. Nihoul, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter R. Henneuse,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vragen en rechtspleging*

a. Bij arrest van 22 maart 2010 in zake Mr. Xavier Dehombreux, handelend in de hoedanigheid van curator van het faillissement van de nv « Cobel Meat System », waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 25 maart 2010, heeft het Hof van Beroep te Bergen de volgende prejudiciële vragen gesteld :

1. « Schendt artikel 51, tweede lid, van de faillissementswet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in die zin geïnterpreteerd dat het de curator die op eigen initiatief of in opdracht van de voorzitter van de rechtbank van koophandel overgaat tot de tegeldemaking van een in pand gegeven handelsfonds de verplichting oplegt om de gelden afkomstig van die tegeldemaking in consignatie te geven bij de Deposito- en Consignatiekas, terwijl elke andere door de voorzitter van de rechtbank van koophandel aangewezen vereffenaar van het pand niet aan die verplichting wordt onderworpen ? »;

2. « Schendt artikel 51, derde lid, van de faillissementswet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in die zin geïnterpreteerd dat het de curator die op eigen initiatief of in opdracht van de voorzitter van de rechtbank van koophandel overgaat tot de tegeldemaking van een in pand gegeven handelsfonds de verplichting oplegt om, wanneer de gelden afkomstig van die tegeldemaking niet of niet tijdig bij de Deposito- en Consignatiekas worden gedeponereerd, verwijlntresten, gelijk aan de wettelijke intrest, te betalen op de sommen die niet zijn gestort, terwijl elke andere door de voorzitter van de rechtbank van koophandel aangewezen vereffenaar van het pand niet aan die sanctie wordt onderworpen ? ».

b. Bij arrest van 26 april 2010 in zake Mr. Xavier Dehombreux, handelend in de hoedanigheid van curator van het faillissement van Pascal Iassogna, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 3 mei 2010, heeft het Hof van Beroep te Bergen de volgende prejudiciële vragen gesteld :

1. « Schenden artikel 51, in de oorspronkelijke versie ervan, van de faillissementswet van 8 augustus 1997 en artikel 17 van de wet van 4 september 2002 tot wijziging van de faillissementswet van 8 augustus 1997, het Gerechtelijk Wetboek en het Wetboek van vennootschappen, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre, enerzijds, de curatoren die vóór 1 oktober 2002 op een geïndividualiseerde bankrekening op naam van het faillissement de voor de lopende uitgaven noodzakelijke fondsen hebben bewaard, zonder de vereiste toelating te hebben verkregen van de rechter-commissaris, daardoor, krachtens het derde lid van artikel 51, intresten verschuldigd zijn die op die sommen zijn berekend en, anderzijds, de curatoren die na 1 oktober 2002 op een geïndividualiseerde bankrekening op naam van het faillissement de voor de lopende uitgaven noodzakelijke fondsen hebben bewaard, zonder daartoe gemachtigd te zijn door de rechter-commissaris en zonder dat laatstgenoemde een maximumbedrag heeft vastgesteld, waarbij die ontstentenis van machtiging echter niet de toepassing van de sanctie van artikel 51 van de wet kan teweegbrengen ? »;

2. « Schendt artikel 51, tweede lid, van de faillissementswet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in die zin geïnterpreteerd dat het de curator die op eigen initiatief of in opdracht van de voorzitter van de rechtbank van koophandel overgaat tot de tegeldemaking van een in pand gegeven handelsfonds de verplichting oplegt om de gelden afkomstig van die tegeldemaking in consignatie te geven bij de Deposito- en Consignatiekas, terwijl elke andere

door de voorzitter van de rechtbank van koophandel aangewezen vereffenaar van het pand niet aan die verplichting wordt onderworpen ? »;

3. « Schendt artikel 51, derde lid, van de faillissementswet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in die zin geïnterpreteerd dat het de curator die op eigen initiatief of in opdracht van de voorzitter van de rechtbank van koophandel overgaat tot de tegeldemaking van een in pand gegeven handelsfonds de verplichting oplegt om, wanneer de gelden afkomstig van die tegeldemaking niet of niet tijdig bij de Deposito- en Consignatiekas worden gedeponereerd, verwijlntresten, gelijk aan de wettelijke intrest, te betalen op de sommen die niet zijn gestort, terwijl elke andere door de voorzitter van de rechtbank van koophandel aangewezen vereffenaar van het pand niet aan die sanctie wordt onderworpen ? ».

Die zaken, ingeschreven onder de nummers 4906 en 4925 van de rol van het Hof, werden samengevoegd.

Memories en memories van antwoord zijn ingediend door :

- Mr. Xavier Dehombreux, handelend in de hoedanigheid van curator van het faillissement van de nv « Cobel Meat System » en van het faillissement van Pascal Iassogna, en wonende te 6000 Charleroi, rue de l'Athénée 15;

- de Ministerraad.

Op de openbare terechtzitting van 2 februari 2011 :

- is verschenen : Mr. M. Belmessieri *loco* Mr. B. Lombaert, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers J.-P. Moerman en L. Lavrysen verslag uitgebracht;

- is de voornoemde advocaat gehoord;

- zijn de zaken in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. De feiten en de rechtspleging in de bodemgeschillen

Zaak nr. 4906

Mr. Xavier Dehombreux vordert, in zijn hoedanigheid van curator, de vernietiging van het vonnis van de Rechtbank van koophandel te Charleroi, die hem slechts heeft toegelaten zijn honoraria op te nemen na aftrek van het bedrag van de sanctie waarin artikel 51 van de faillissementswet voorziet.

De appellant erkent de fondsen afkomstig van de verkopingen en invorderingen niet bij de Deposito- en Consignatiekas te hebben gedeponereerd vóór 27 oktober 2004, zoals artikel 51 van de faillissementswet dat voorschrijft, zonder te beschikken over een machtiging van de rechter-commissaris om de voornoemde bedragen te bewaren. Hij betoogt evenwel dat die bedragen ontsnappen aan de in dat artikel bedoelde verplichting vermits die integraal moesten worden aangewend voor de betaling van de schuldeisers met pand op de handelszaak, die een bijzonder voorrecht genieten.

Volgens de verwijzende rechter stelt artikel 51 van de faillissementswet geen enkel onderscheid in op basis van de hoedanigheid van de schuldeisers aan wie de fondsen ten goede zullen komen. Wat de betaling betreft van de schuldvorderingen die bevoorrecht zijn op de roerende goederen die tot de failliete boedel behoren, bepaalt artikel 26 van de faillissementswet dat na afloop van een schorsingstermijn, indien de pandhoudende schuldeiser geen enkel initiatief neemt, de curator kan overgaan tot de tegeldemaking van het pand. Omgekeerd, indien de pandhoudende schuldeiser aan de tegeldemaking van zijn pand vasthoudt, zal hij, overeenkomstig artikel 4 van titel VI van boek I van het Wetboek van koophandel, de voorzitter van de rechtbank van koophandel om de machtiging verzoeken om het pand, hetzij openbaar, hetzij uit de hand, naar keuze van de voorzitter, te doen verkopen door de persoon die deze aanwijst. In geval van faillissement heeft de voorzitter de keuze om de curator dan wel een derde persoon aan te wijzen. In dat laatste geval is de vereffenaar van het pand, in tegenstelling met de curator, niet onderworpen aan de in artikel 51 van de faillissementswet bepaalde verplichting en loopt hij dan ook niet de daaraan verbonden sanctie op.

Volgens de verwijzende rechter blijkt dan ook dat artikel 51 van de faillissementswet, in die zin geïnterpreteerd dat het de curator die op eigen initiatief of in opdracht van de voorzitter van de rechtbank van koophandel overgaat tot de tegeldemaking van een in pand gegeven handelszaak, de verplichting oplegt om de gelden afkomstig van die tegeldemaking in consignatie te geven bij de Deposito- en Consignatiekas, een discriminerende situatie in het leven roept ten opzichte van elke andere door de voorzitter van de Rechtbank van koophandel aangewezen vereffenaar van het pand die niet aan een dergelijke verplichting wordt onderworpen.

Hij acht het dan ook noodzakelijk de voormelde prejudiciële vragen te stellen.

Zaak nr. 4925

Mr. Xavier Dehombreux vordert, in zijn hoedanigheid van curator, de vernietiging van het vonnis van de Rechtbank van koophandel te Charleroi van 6 januari 2010 krachtens hetwelk hij met name wordt veroordeeld tot de betaling van 5 874,20 euro verwijlrenten op grond van artikel 51 van de faillissementswet.

De verwijzende rechter stelt vast dat, sinds de inwerkingtreding van de wet van 4 september 2002, die artikel 51 van de faillissementswet wijzigt, de rechter-commissaris de opening van een gerubriceerde rekening in een kredietinstelling niet meer moet toestaan maar enkel moet toezien op het gebruik van die rekening en het maximumbedrag moet bepalen dat erop kan worden gedeponereerd. De curator die na 1 oktober 2002 op een geïndividualiseerde bankrekening op naam van het faillissement de voor de lopende uitgaven noodzakelijke fondsen heeft bewaard, zonder dat de rechter-commissaris een maximumbedrag heeft vastgesteld, zou dan ook niet kunnen worden verplicht tot betaling van de intresten berekend op die sommen.

Die wijziging van artikel 51 van de faillissementswet roept, volgens de verwijzende rechter, een discriminatie in het leven tussen, enerzijds, de curatoren die, zoals te dezen, vóór 1 oktober 2002 op een geïndividualiseerde bankrekening op naam van het faillissement de voor de lopende uitgaven noodzakelijke fondsen hebben bewaard, zonder van de rechter-commissaris de vereiste toelating te hebben verkregen, zodat zij daardoor, krachtens artikel 51, derde lid, van de faillissementswet, intresten verschuldigd zijn die op die sommen zijn berekend, en, anderzijds, de curatoren die na 1 oktober 2002 op een geïndividualiseerde bankrekening op naam van het faillissement de voor de lopende uitgaven noodzakelijke fondsen hebben bewaard, zonder dat de rechter-commissaris hen daartoe heeft gemachtigd en zonder dat hij een maximumbedrag heeft bepaald voor de sommen die op die rekening mogen worden bewaard.

Om dezelfde redenen als in de zaak nr. 4906, is de verwijzende rechter eveneens van oordeel dat artikel 51 van de faillissementswet discriminerende gevolgen met zich meebrengt naargelang de hoedanigheid van de persoon die overgaat tot de tegeldemaking van een in pand gegeven handelszaak.

Bijgevolg acht de verwijzende rechter het noodzakelijk de voormelde prejudiciële vragen te stellen.

III. *In rechte*

- A -

Standpunt van mr. Xavier Dehombreux

A.1. Rekening houdend met het onlosmakelijke karakter van het tweede en het derde lid van de betwiste bepaling, dient op de twee prejudiciële vragen gesteld in de zaak nr. 4906 en de laatste twee prejudiciële vragen gesteld in de zaak nr. 4925 slechts één enkel antwoord te worden gegeven. Mr. Xavier Dehombreux ziet ervan af opmerkingen naar voren te brengen in verband met de eerste prejudiciële vraag gesteld in de zaak nr. 4925.

A.2. In hoofdde is mr. Xavier Dehombreux van mening dat de in het geding zijnde bepaling niet van toepassing is op de opbrengst van de tegeldemakingen van activa die de grondslag vormen van de schuldvorderingen die door bijzondere voorrechten worden gewaarborgd en, in het bijzonder, door een pand op de handelszaak van de gefailleerde, aangezien de schuldeisers die die zekerheden genieten, geen deel uitmaken van de gezamenlijke schuldeisers.

De gezamenlijke schuldeisers omvatten immers gewone schuldeisers en schuldeisers die in het bezit zijn van een algemeen voorrecht. De bijzondere bevoorrechte schuldeisers daarentegen ontsnappen aan de kristallisatie van het passief en behouden hun individuele rechten van vervolging op de goederen van de schuldenaar. Daaruit volgt dat aangezien de sommen afkomstig van de tegeldemaking van een bijzondere zekerheid niet toekomen aan de boedel, deze niet in consignatie moeten worden gegeven.

A.3. In het, met de geest van de wet strijdige, geval dat de in het geding zijnde bepaling in die zin zou moeten worden geïnterpreteerd dat zij van toepassing is in haar letterlijke redactie, namelijk op alle door de curator te gelde gemaakte activa, zonder onderscheid tussen de activa die toekomen aan de gezamenlijke schuldeisers en die welke zijn bezwaard met een pand op de handelszaak, zou daaruit een discriminatie volgen in strijd met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

A.4.1. Krachtens artikel 26 van de faillissementswet krijgt de schuldeiser met pand op de handelszaak zijn individueel recht van tenuitvoerlegging terug na de sluiting van het eerste proces-verbaal van verificatie van de schuldvorderingen. Hij kan dus bij de voorzitter van de rechtbank van koophandel een verzoekschrift indienen dat ertoe strekt een persoon aan te wijzen die het pand te gelde moet maken, zonder dat de curator zich, in naam van de gezamenlijke schuldeisers, tegen die aanwijzing kan verzetten. De in het geding zijnde bepaling is niet van toepassing op de aldus aangewezen vereffenaar, die dus niet verplicht is de sommen die hij invordert, bij de Deposito- en Consignatiekas te deponeren.

Het komt vaak voor dat de voorzitter van de rechtbank van koophandel de curator van het faillissement aanwijst als de persoon die het pand te gelde moet maken. Er bestaat overigens geen enkele onverenigbaarheid tussen die twee functies.

De curator bevindt zich immers in een veel gunstigere situatie dan een derde die het pand te gelde moet maken. Zo heeft de curator reeds de inventaris opgemaakt van de goederen die het actief van de failliete boedel vormen en beschikt hij over de boekhouding van de gefailleerde. Hij kan de schuldvorderingen bepalen waarvan de gefailleerde houder is en, indien nodig, de gerechtelijke invordering van die schuldvorderingen nastreven. Hij is de enige die op ontvankelijke wijze een vordering kan instellen tot nietigverklaring van bepaalde handelingen gesteld tijdens de verdachte periode, een vordering tot storting van het kapitaal van een handelsvennootschap, net zoals de vordering inzake bijzondere aansprakelijkheid van de oprichters wegens ontoereikendheid van het maatschappelijk kapitaal of inzake verzwaarde aansprakelijkheid van de bestuurders en beheerders of een aansprakelijkheidsvordering wegens fouten begaan bij het beheer van een failliete vennootschap die nadeel hebben berokkend aan de gezamenlijke schuldeisers.

Bovendien verzoent de aanwijzing van de curator als persoon die het pand te gelde moet maken de belangen van de pandhoudende schuldeiser en die van de massa door het risico te ondervangen op een onmiddellijke verdeling van het actief ten voordele van de pandhoudende schuldeiser alleen, wat een onherstelbaar nadeel voor de andere schuldeisers zou kunnen veroorzaken.

A.4.2. Indien hij door de voorzitter van de rechtbank wordt aangewezen als persoon die het pand te gelde moet maken, is de curator, in die hoedanigheid, echter evenmin onderworpen aan de in het geding zijnde bepaling. De twee prejudiciële vragen hebben dus uitsluitend betrekking op het geval waarin de curator de in pand gegeven handelszaak te gelde maakt, ofwel met de uitdrukkelijke of stilzwijgende instemming van de pandhoudende schuldeiser, ofwel ingeval deze verzuimt op te treden. De in het geding zijnde bepaling roept dus een verschil in behandeling in het leven tussen de curator die in die omstandigheden optreedt, enerzijds, en de derde die het pand te gelde maakt en, *a fortiori*, de curator die als vereffenaar van het pand is aangewezen, anderzijds.

Dat verschil in behandeling berust op geen enkele objectieve grondslag. Bovendien is het nadelig voor de belangen van de pandhoudende schuldeiser zelf, die geneigd zou kunnen zijn om de tegeldemaking van zijn pand na te streven terwijl de curator over veel uitgebreidere onderzoeksmiddelen en middelen om op te treden, beschikt.

Hoewel de functies van curator en persoon die het pand te gelde maakt verschillend zijn, mag de persoon die het pand te gelde maakt echter de belangen van de schuldenaar en, indirect, van zijn schuldeisers die geen pandhoudende schuldeisers zijn, niet negeren. Hij moet immers zorgen voor een optimale tegeldemaking van het pand, op straffe van aansprakelijk te worden gesteld, niet alleen tegenover de pandhoudende schuldeiser, maar ook tegenover de schuldenaar, en zelfs tegenover diens schuldeisers. Wanneer van in het begin blijkt dat alle activa ten goede zullen komen aan de pandhoudende schuldeisers, is de massa van de schuldeisers bovendien zuiver formeel en wordt de failliete boedel, met inachtneming van de rechten van de gefailleerde, slechts vereffend in het belang van de pandhoudende schuldeisers.

A.4.3. Voor het overige wordt het evenwicht tussen de belangen van de schuldenaar en die van de schuldeisers, enerzijds, en tussen de belangen van de bijzondere bevoorrechte schuldeisers en die van de schuldeisers die de massa vormen, anderzijds, bereikt wanneer de curator zijn functie gelijktijdig uitoefent met die van vereffenaar van het pand. Een dergelijk evenwicht is daarentegen niet gewaarborgd wanneer de curator onderworpen is aan verplichtingen die niet wegen op de vereffenaar van het pand.

Standpunt van de Ministerraad

A.5.1. Wat de eerste in de zaak nr. 4925 gestelde prejudiciële vraag betreft, doet de Ministerraad in hoofdorde opmerken dat zij uitgaat van het verkeerde postulaat volgens hetwelk, onder gelding van de huidige wetgeving de ontstentenis van vaststelling, door de rechter-commissaris, van het maximumbedrag van de sommen die de curator op een geïndividualiseerde bankrekening mag bewaren teneinde de lopende verrichtingen te financieren, niet de toepassing van artikel 51, derde lid, van de faillissementswet zou teweegbrengen. Volgens die bepaling, zoals zij thans van kracht is, brengt het feit dat een curator sommen bewaart op een geïndividualiseerde rekening in plaats van ze aan de Deposito- en Consignatiekas te storten, zonder dat de rechter het maximumbedrag heeft vastgesteld van de sommen die op die rekening mogen worden bewaard, echter de toepassing teweeg van de sanctie bepaald in artikel 51, derde lid, vanaf het ogenblik dat de bewaring van die fondsen op de bankrekening de termijn van één maand na hun ontvangst overschrijdt.

Daaruit volgt dat de ontstentenis van toezicht of de ontstentenis van het vaststellen, door de rechter-commissaris, van een maximumbedrag dat op de geïndividualiseerde bankrekening mag worden bewaard, niet belet dat de curator die sommen niet – of laattijdig – heeft gestort aan de Deposito- en Consignatiekas, verwijlntresten verschuldigd is op die sommen.

A.5.2. In ondergeschikte orde is de Ministerraad van mening dat die prejudiciële vraag situaties ter discussie stelt die niet vergelijkbaar zijn. Volgens de vaste rechtspraak van het Hof kunnen situaties die door bepalingen zijn geregeld die op verschillende tijdstippen van toepassing zijn immers niet op relevante wijze met elkaar worden vergeleken.

A.6.1. Wat de andere prejudiciële vragen betreft, beperkt de Ministerraad zich ertoe de door de verwijzende rechter verdedigde interpretatie te beschouwen, volgens welke artikel 51 van de faillissementswet van toepassing is op de faillissementscurator die een pand op een handelszaak op eigen initiatief of in opdracht van de rechtbank van koophandel te gelde maakt.

A.6.2. Artikel 51 van de faillissementswet kan niet los worden gezien van de regeling waarvan het deel uitmaakt, namelijk de wetgeving inzake faillissementen die ertoe strekt een evenwicht tot stand te brengen tussen

de eisen van de schuldeisers en de bescherming van de gefailleerde. De curator beschikt bij de uitoefening van die opdracht over een grote handelingsvrijheid en over een aanzienlijke beslissingsmacht, waarbij hij beschouwd wordt als de echte beheerder van de failliete boedel.

Artikel 51 van de faillissementswet neemt in hoofdzaak de inhoud over van het oude artikel 479 van het Wetboek van koophandel, zoals het werd gewijzigd bij de wet van 18 april 1851 op het faillissement, de bankbreuk en de opschorting van betaling. Volgens de parlementaire voorbereiding van die wet, strekt het principe vervat in artikel 51 van de faillissementswet ertoe te beletten dat de curatoren « persoonlijke winst halen uit de gelden die toebehoren aan de failliete boedel, en de faillissementsverrichtingen laten aanslepen om het genot ervan langer te behouden ». Bij de aanneming van de faillissementswet van 8 augustus 1997 heeft de wetgever de verplichting bevestigd dat de curator de sommen afkomstig van de tegeldemaking van schuldvorderingen en aan de gefailleerde verschuldigde sommen in consignatie moet geven bij de Deposito- en Consignatiekas alleen. Die keuze is opnieuw verantwoord door de veiligheid die die wijze van deponeren biedt en door de wil om de schuldeisers en de belangen van de gefailleerde te beschermen.

Artikel 4 van de wet van 5 mei 1872 houdende herziening der beschikkingen betreffende het Pand en de Commissie reglementeert de tegeldemaking van het pand op handelszaak. Die bepaling volgt een heel andere logica waarbij ze een snelle procedure instelt voor de tegeldemaking van het pand. Daaruit volgt dat de rechtbank van koophandel de persoon die zij aanwijst als vereffenaar van het pand op handelszaak vrij kan kiezen. Het kan gaan om de curator van het faillissement of om elke andere vereffenaar.

A.6.3. Hoewel de verrichting van het te gelde maken als dusdanig in de twee gevallen identiek is, neemt dat niet weg dat de hoedanigheid van diegenen die de verrichting uitvoeren alsook de aan hun optreden inherente logica fundamenteel verschillend zijn. De vereffenaar van het pand die niet de curator is, blijft immers in elk geval een actor die vreemd is aan de context van het faillissement. Die vereffenaar heeft dus geen enkel belang bij de bescherming van de gewone schuldeisers of de boedel van de gefailleerde. Bij de uitoefening van zijn opdracht is hij evenmin onderworpen aan de controle door de rechter-commissaris. De curator daarentegen kan zijn algemeen mandaat van beheerder van de failliete boedel niet buiten beschouwing laten wanneer hij overgaat tot de tegeldemaking van een pand op handelszaak, te meer wanneer hij op eigen initiatief handelt. Dat geldt echter ook wanneer de curator door de rechtbank van koophandel ermee is belast het pand te gelde te maken. Hoewel het juist is dat de gewone vereffenaar ook gemandateerd wordt door dat rechtscollege, neemt dat immers niet weg dat de curator belang erbij heeft de handelszaak te gelde te maken ten voordele, niet alleen van de bevoorrechte schuldeiser, maar ook, en zelfs vooral, van de schuldeisers van de failliete boedel.

Het onderscheid tussen de belangen die door een curator en die welke door elke andere vereffenaar worden nagestreefd, blijkt nog duidelijker wanneer de rechtbank van koophandel een gewone vereffenaar van de handelszaak aanwijst en er na aanzuivering van de bevoorrechte schuldvordering een overschot bestaat. In dat geval dient het positieve saldo van de tegeldemaking van de handelszaak, krachtens artikel 89 van de faillissementswet, in de failliete boedel te vallen en moet het aan de curator worden gestort opdat deze die som bij de Deposito- en Consignatiekas kan deponeren. De rol die erin bestaat de gewone schuldeisers te beschermen, is dus uitsluitend voorbehouden aan de curator en vereist dat hij die bedragen bij de Deposito- en Consignatiekas in consignatie geeft.

Bovendien veroorzaken de verplichtingen die bij de in het geding zijnde bepaling aan de faillissementscurator zijn opgelegd, geen onevenredige gevolgen voor de situatie van die laatste. De curator wordt, in het kader van het beheer van een faillissement, immers ertoe gebracht dagelijks de faillissementswetgeving tot te passen. Hij is dus vertrouwd met de verschillende stappen en procedures die een dergelijk beheer met zich meebrengt. Tijdens het beheer van het faillissement beschikt de curator overigens over een vaste rubriek bij de Deposito- en Consignatiekas en dient hij dus regelmatige contacten te onderhouden met die instelling. Bovendien geniet het deposito van gelden bij de Deposito- en Consignatiekas een staatswaarborg alsook een hoge intrestvoet en is het niet onderworpen aan roerende voorheffing. Ten slotte weet een voorzichtige en zorgvuldige curator dat hij de sommen afkomstig van de verkoping van een in pand gegeven handelszaak bij de Deposito- en Consignatiekas moet deponeren.

A.7. De Ministerraad doet voorts opmerken dat, in de interpretatie die niet door de verwijzende rechter wordt gevolgd en waarbij de in het geding zijnde bepaling niet van toepassing zou zijn op de faillissementscurator die ermee belast is een in pand gegeven handelszaak te gelde te maken, geen verschil in behandeling zou bestaan tussen een faillissementscurator die een in pand gegeven handelszaak te gelde moet maken en elke andere vereffenaar van een pand op een handelszaak.

- B -

Ten aanzien van de in het geding zijnde bepalingen en hun context

B.1.1. In zijn huidige versie bepaalt artikel 51 van de faillissementswet van 8 augustus 1997 :

« Alle schuldvorderingen of geldsommen die aan de gefailleerde verschuldigd zijn, worden door de curators opgespoord en tegen kwijting geïnd.

De gelden afkomstig van verkopen en invorderingen door de curators gedaan, worden binnen een maand na ontvangst aan de Deposito- en Consignatiekas gestort. De curator kan een beperkt bedrag op een per faillissement geïndividualiseerde bankrekening bewaren, dienstig voor de lopende verrichtingen, onder toezicht van de rechter-commissaris die daarvan het maximumbedrag bepaalt.

Bij nalatigheid zijn de curators verwijlntresten, gelijk aan de wettelijke intrest, verschuldigd voor de sommen die zij niet hebben gestort, onverminderd toepassing van artikel 31 ».

Het gaat om de bepaling die in het geding is in de zaak nr. 4906.

B.1.2. Artikel 51 van de voormelde wet van 8 augustus 1997, zoals van toepassing vóór de wijziging ervan bij artikel 17 van de wet van 4 september 2002 « tot wijziging van de faillissementswet van 8 augustus 1997 », bepaalde :

« Alle schuldvorderingen of geldsommen die aan de gefailleerde verschuldigd zijn, worden door de curators opgespoord en tegen kwijting geïnd.

De gelden afkomstig van verkopen en invorderingen door de curators gedaan, worden binnen acht dagen na ontvangst in de Deposito- en Consignatiekas gestort. De rechter-commissaris kan evenwel op verzoekschrift de curators machtigen een beperkt bedrag op een bankrekening te bewaren, dienstig voor de lopende verrichtingen. In de beschikking bepaalt de rechter-commissaris het maximumbedrag dat de curators op die rekening mogen bewaren.

Bij nalatigheid zijn de curators interest zoals in handelszaken verschuldigd voor de sommen die zij niet hebben gestort, onverminderd de toepassing van artikel 31 ».

Het gaat om de bepaling die in het geding is in de zaak nr. 4925.

B.2.1. Artikel 26 van de faillissementswet, zoals van toepassing vóór de wijziging ervan bij artikel 4 van de wet 6 december 2005, bepaalde :

« Alle middelen van tenuitvoerlegging strekkende tot betaling van de schuldvorderingen die bevoorrecht zijn op de roerende goederen die tot de failliete boedel behoren, worden geschorst tot aan de sluiting van het proces-verbaal van verificatie van de schuldvorderingen, behoudens alle maatregelen tot bewaring van recht en het door de eigenaar verkregen recht om verhuurde goederen weer in bezit te nemen.

In dit laatste geval houdt de bij dit artikel bepaalde schorsing van de middelen van tenuitvoerlegging van rechtswege op ten voordele van de eigenaar.

Wanneer evenwel het belang van de boedel het vereist en op voorwaarde dat een tegeldemaking van de roerende goederen kan worden verwacht die de bevoorrechte schuldeisers niet benadeelt, kan de rechtbank op verzoekschrift van de curators, na de betrokken bijzonder bevoorrechte schuldeiser bij gerechtsbrief te hebben opgeroepen, de schorsing van de tenuitvoerlegging bevelen en dit voor een maximumtermijn van een jaar te rekenen van de faillietverklaring ».

In zijn huidige versie bepaalt artikel 26 van de faillissementswet :

« Alle middelen van tenuitvoerlegging strekkende tot betaling van de schuldvorderingen die bevoorrecht zijn op de roerende goederen die tot de failliete boedel behoren, worden geschorst tot aan de neerlegging van het eerste proces-verbaal van verificatie van de schuldvorderingen, behoudens alle maatregelen tot bewaring van recht en het door de eigenaar verkregen recht om verhuurde goederen weer in bezit te nemen.

In dit laatste geval houdt de bij dit artikel bepaalde schorsing van de middelen van tenuitvoerlegging van rechtswege op ten voordele van de eigenaar.

Wanneer evenwel het belang van de boedel het vereist en op voorwaarde dat een tegeldemaking van de roerende goederen kan worden verwacht die de bevoorrechte schuldeisers niet benadeelt, kan de rechtbank op verzoekschrift van de curators, na de betrokken bijzonder bevoorrechte schuldeiser bij gerechtsbrief te hebben opgeroepen, de schorsing van de tenuitvoerlegging bevelen en dit voor een maximumtermijn van een jaar te rekenen van de faillietverklaring ».

De wijziging aangebracht bij de wet van 6 december 2005 in het eerste lid van dat artikel heeft geen invloed op de draagwijdte van de prejudiciële vragen.

B.2.2. Artikel 52, eerste lid, van dezelfde wet bepaalt :

« De betaling van de bedragen toegekend aan de schuldeisers wordt door de curators gedaan op vertoon van een uitdelingslijst door de rechter-commissaris ondertekend en neergelegd in het faillissementsdossier ».

B.2.3. Artikel 77 van dezelfde wet bepaalt :

« De rechter-commissaris beveelt, indien daartoe aanleiding is, een uitdeling aan de schuldeisers en bepaalt tot welk bedrag. Elke betaling die wordt verricht op bevel of met de toestemming van de rechter-commissaris, heeft voor de curators kwijting tot gevolg ».

B.2.4. Artikel 88 van dezelfde wet bepaalt :

« De curators kunnen, met machtiging van de rechter-commissaris, te allen tijde het pand ten bate van de failliete boedel inlossen door betaling van de schuld ».

B.2.5. Artikel 89 van dezelfde wet bepaalt :

« Ingeval de curators het pand niet inlossen en de schuldeiser het verkoopt voor een prijs die de schuldvordering te boven gaat, wordt het meerdere door hen geïnd. Bedraagt de prijs minder dan de schuldvordering, dan treedt de pandhoudende schuldeiser voor het ontbrekende op als gewone schuldeiser in de boedel ».

B.2.6. Artikel 11 van het koninklijk besluit nr. 150 van 18 maart 1935 tot samenschakeling van de wetten betreffende de inrichting en de werking van de Deposito- en Consignatiekas en tot aanbrenging van wijzigingen daarin krachtens de wet van 31 juli 1934 bepaalt :

« De Deposito- en Consignatiekas gelast restitutie van de geconsigneerde sommen of waarden zoodra de bij desbetreffende wetten en reglementen vereischte bescheiden haar worden verstrekt en zij de geldigheid ervan heeft erkend.

Zoo de voorgelegde bewijsstukken onregelmatig of onvolledig zijn of zoo de Kas verzetaanteekeningen tegen de betaling in handen heeft, zendt zij aan de belanghebbenden er van bericht uiterlijk tien dagen na de aanvraag of de toelating tot terugbetaling ».

Wat de eerste vraag in de zaak nr. 4925 betreft

B.3. De verwijzende rechter vraagt aan het Hof of de bepaling die in die zaak in het geding is, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt in zoverre zij de curator bestraft die vóór 1 oktober 2002 op een geïndividualiseerde bankrekening op naam van het faillissement de voor de lopende uitgaven noodzakelijke fondsen heeft bewaard, zonder daartoe de

toelating te hebben verkregen van de rechter-commissaris, terwijl artikel 51 van de faillissementswet, in zijn nieuwe versie, niet langer de curatoren zou bestraffen die, na 1 oktober 2002, op dezelfde wijze hebben gehandeld, zonder dat de rechter-commissaris daartoe zijn toestemming heeft gegeven en zonder dat hij het maximumbedrag heeft vastgesteld van de sommen die kunnen worden bewaard op de geïndividualiseerde rekening op naam van het faillissement.

B.4. Om de inachtneming van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie te beoordelen, is het niet relevant twee wetgevende regelingen te vergelijken die op verschillende ogenblikken van toepassing waren. Het behoort tot de beoordelingsbevoegdheid van de wetgever een doelstelling na te streven die verschilt van die welke hij vroeger nastreefde en bepalingen aan te nemen die ze kunnen verwezenlijken. De enkele omstandigheid dat de wetgever een maatregel heeft genomen die verschilt van die welke hij vroeger heeft genomen, houdt op zich geen discriminatie in.

Aldus vermocht de wetgever terecht ervan uit te gaan dat het past de curator te ontslaan van de verplichting de toestemming van de rechter-commissaris te verkrijgen om een geïndividualiseerde bankrekening op naam van het faillissement te openen, vermits die toestemming wordt gezien als een nutteloze formaliteit (*Parl. St.*, Kamer, 2000-2001, DOC 50-1132/008, p. 15). Het maximumbedrag dat kan worden gedeponereerd, daarentegen, moet thans nog steeds worden vastgesteld door de rechter-commissaris, zodat de sommen die dat bedrag te boven zouden gaan, voortaan binnen de maand na de ontvangst ervan, moeten worden gestort aan de Deposito- en Consignatiekas op straffe dat de curator de wettelijke interest op die sommen boven dat bedrag verschuldigd is.

B.5. De eerste prejudiciële vraag in de zaak nr. 4925 dient ontkennend te worden beantwoord.

Ten aanzien van de prejudiciële vragen in de zaak nr. 4906 en de tweede en de derde prejudiciële vraag in de zaak nr. 4925

B.6.1. De verwijzende rechter vraagt voorts aan het Hof of de bepaling die in de zaak nr. 4906 in het geding is, de regels van gelijkheid en niet-discriminatie schendt in de

interpretatie volgens welke de curator die op eigen initiatief of op verzoek van de voorzitter van de rechtbank van koophandel een in pand gegeven handelszaak te gelde maakt, ertoe gehouden is de sommen afkomstig van die tegeldemaking aan de Deposito- en Consignatiekas te storten, op straffe dat hij verwijlinteressen dient te betalen, terwijl elke andere door de voorzitter van de rechtbank van koophandel aangewezen vereffenaar van het pand, niet aan die verplichting is onderworpen, zelfs wanneer de handelszaak in pand werd gegeven door een persoon die voortaan in staat van faillissement verkeert.

In die interpretatie is het dat het Hof antwoordt op de prejudiciële vragen die aan het Hof zijn gesteld.

B.6.2. De tweede en de derde vraag die zijn gesteld in de zaak nr. 4925 hebben betrekking op eenzelfde verschil in behandeling, met dien verstande dat, in die zaak, zoals is uiteengezet in B.1.2, de in het geding zijnde bepaling artikel 51 van de faillissementswet is zoals het van toepassing was vóór de wijziging ervan bij artikel 17 van de voormelde wet van 4 september 2002.

B.7.1. Artikel 2 van de wet van 25 oktober 1919 « betreffende het in pand geven van de handelszaak, het disconto en het in pand geven van de factuur, alsmede de aanvaarding en de keuring van de rechtstreeks voor het verbruik gedane leveringen » bepaalt :

« Het pand omvat het geheel der waarden die de handelszaak uitmaken, met name de klandizie, het uithangbord, de handelsinrichting, de merken, het recht op de huurceel, het mobiliair van het magazijn en het gereedschap, dat alles behoudens strijdig beding.

Het mag den aanwezigen voorraad opgeslagen waren, tot een bedrag van 50 t.h. hunner waarde, omvatten ».

B.7.2. Artikel 7 van dezelfde wet bepaalt :

« Het pand op een handelszaak kan bij het begin enkel worden gegeven aan kredietinstellingen die een vergunning hebben verkregen in één van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap alsook aan de bij koninklijk besluit bepaalde financiële instellingen ».

B.7.3. Artikel 4, eerste lid, van de wet van 5 mei 1872 « houdende herziening der beschikkingen betreffende het Pand en de Commissie » bepaalt :

« Indien de door het pand gewaarborgde schuldvordering niet voldaan is op de vervaldag, kan de schuldeiser, na een aanmaning te hebben betekend aan de lener en in voorkomend geval aan de derde-pandgever, op een verzoekschrift aan de voorzitter van de rechtbank van koophandel machtiging verkrijgen om het pand, hetzij openbaar, hetzij uit de hand, naar keuze van de voorzitter, te doen verkopen door de persoon die deze aanwijst ».

Die bepaling stelt een snelle procedure in voor de tegeldemaking van het pand op een handelszaak teneinde het verkrijgen van commerciële kredieten te vergemakkelijken (*Parl. St.*, Kamer, 1870, nr. 76, pp. 3-4). Door artikel 26 van de faillissementswet aan te nemen, heeft de wetgever evenwel de zorg geuit om, in geval van faillissement, het economische belang om de tegeldemaking van een pand op een handelszaak te vergemakkelijken, af te wegen tegen de zorg om te vermijden dat een ontijdige tegeldemaking van een pand op een handelszaak duidelijk gebeurt ten koste van de belangen van de gefailleerde of van zijn andere schuldeisers (*Parl. St.*, Kamer, B.Z. 1991-1992, nr. 631/1, p. 14).

Rekening houdend met de discretionaire bevoegdheid die artikel 4, eerste lid, van de voormelde wet van 5 mei 1872 hem toekent, staat het de voorzitter van de rechtbank van koophandel vrij om, als vereffenaar van het pand op een handelszaak, de curator aan te wijzen die belast is met het faillissement van de schuldenaar die een dergelijke zekerheid heeft verleend.

B.8.1. Tijdens de parlementaire voorbereiding van de faillissementswet van 8 augustus 1997 is de bepaling die in de zaak nr. 4925 in het geding is, als volgt verantwoord :

« Zoals thans het geval is, moeten de curators de vorderingen die aan de gefailleerde toekomen innen. De opbrengst moet gestort worden op de Deposito- en Consignatiekas, die alle garanties biedt inzake veiligheid en solvabiliteit, en die de laatste maanden verdienstelijke inspanningen heeft geleverd, om aan de noden van de curators tegemoet te komen. Soms kan het wenselijk zijn bepaalde bedragen beschikbaar te houden bijvoorbeeld als bevoorrechte schuldeisers op korte termijn moeten worden betaald, of als schuldeisers van de boedel moeten worden betaald, of nog als bepaalde diensten vereist voor de afwikkeling van internationale of andere operaties nodig zijn en de kas hiervoor niet voldoende is uitgerust. Onder toezicht van de rechter-commissaris mogen bedragen, ten belope van hetgeen door de rechter-commissaris wordt beslist, op een afzonderlijke gerubriceerde rekening worden gestort. Misbruiken worden aldus moeilijker gemaakt » (*Parl. St.*, Kamer, B.Z. 1991-1992, nr. 631/1, pp. 26-27).

Daaruit volgt dat de wetgever, bij het aannemen van de faillissementswet, niet heeft willen afzien van de redenen waarom hij in een soortgelijke consignatieverplichting had

voorzien in het oude artikel 479 van het Wetboek van koophandel, die op de volgende wijze werd verantwoord in de memorie van toelichting bij het wetsontwerp :

« [...] om de misbruiken die voortvloeien uit de huidige wetgeving inzake het beheer van faillissementen te voorkomen, is het raadzaam dat de fondsen afkomstig van de invorderingen gedaan door de curators, in alle gevallen worden gestort in de consignatiekas, waar zij in veiligheid zijn, interest opleveren ten voordele van de failliete boedel, en voortdurend ter beschikking zijn van de curators, die ze steeds kunnen afhalen op eenvoudig bevelschrift tot betaling gevisieerd door de voorzitter, zonder verder formaliteiten » (*Parl. St.*, Kamer, 1848, nr. 90, p. 27, eigen vertaling).

Tijdens de commissiewerkzaamheden werd gepreciseerd :

« [die bepaling] zal de curators beletten persoonlijke winst te halen uit de gelden die toebehoren aan de failliete boedel en de faillissementsverrichtingen te laten aanslepen om het genot ervan langer te behouden. [...] »

De consignatieverplichting dient echter niet te worden overdreven : het beheer van het faillissement vereist altijd dat een bepaalde som in handen van de curators blijft. Anderzijds kan het gebeuren dat zij vandaag fondsen ontvangen en binnen enkele dagen een betaling moeten uitvoeren. In dat geval zou het absurd en voor de belangen van de failliete boedel nadelig zijn de consignatie te eisen. [...] Beter dan wie ook kan de rechter-commissaris beoordelen welke sommen de curators nodig kunnen hebben bij hun beheer; zijn optreden lijkt een waarborg te moeten zijn tegen elk misbruik » (*Parl. St.*, Kamer, 1849, nr. 8, pp. 38-39, eigen vertaling).

B.8.2. Tijdens de parlementaire voorbereiding van de wet van 4 september 2002 werd gedebatteerd over het behoud van een dergelijke consignatieverplichting. De wetgever was evenwel van mening dat het noodzakelijk was een dergelijke verplichting te bevestigen :

« Alleen de Kas is in staat de veiligheid te bieden die het gevolg is van de staatswaarborg. Het gaat hier zeker niet om een denkbeeldige veiligheid.

Het risico dat een financiële instelling insolvent wordt en zelfs failliet gaat, is reëel. Daar zijn voorbeelden van in het buitenland.

De depositobeschermingsregeling, die veel verbeterd is, heeft trouwens nooit tot doel gehad de grote deposito's te beschermen. Die worden uit het systeem gehouden. Opgemerkt zij dat de Belgische Vereniging van Banken er zelf op aangedrongen heeft de bescherming te beperken.

De Kas en de rechtbanken worden nog al te vaak geconfronteerd met weinig orthodoxe toestanden inzake beheer van gelden door de curators. Het is onmogelijk elke financiële verrichting van de curators grondig te controleren. Het is dus in het algemeen belang dat de

rechtbanken zich tot een neutrale en betrouwbare instelling kunnen wenden die, met het oog op het algemeen belang, zowel de rechtbank als de curator als een klant beschouwt.

Daarenboven gaat het hier om een minimaal monopolie aangezien de rechters-commissarissen de curators kunnen machtigen om voor bepaalde bedragen een bankrekening te gebruiken.

Tenslotte mag niet worden vergeten dat het monopolie niet uitsluitend steunt op veiligheidsargumenten : er is het toezicht van de curators, men voorkomt belangenconflicten, men biedt bescherming aan de curators en aan de rechters-commissarissen, enz.

De *ratio legis* van artikel 479 van [het Wetboek van Koophandel] bestaat nog altijd : om de curatoren niet langer in verleiding te brengen persoonlijke winst te halen uit de gelden die ze geïnd hebben en om te voorkomen dat de curators de faillissementsverrichtingen laten aanslepen in de hoop daar langer baat bij te hebben - misbruiken die onder de vroegere wetgeving frequent waren - verplicht artikel 479 hen die bedragen te storten bij de Consignatiekas (Namen, Code de commerce, *sub* artikel 479) » (*Parl. St.*, Senaat, 1996-1997, nr. 1-499/10, p. 1; nr. 1-498/11, p. 132).

B.8.3. Daaruit volgt dat de wetgever, door zowel in 1997 als in 2002 de verplichting te behouden de door de curator geïnde sommen in consignatie te geven bij de Deposito- en Consignatiekas, de belangen van de gefailleerde en van zijn schuldeisers heeft willen beschermen tegen oneerlijke handelingen of nalatigheid van de curator bij het beheer van de sommen die hij in de loop van de tegeldemaking van het actief van de failliete boedel in ontvangst diende te nemen.

B.8.4. Volgens de verwijzende rechter kan de curator ook, in het kader van die opdracht, op eigen initiatief of op verzoek van de voorzitter van de rechtbank van koophandel, de door de gefailleerde in pand gegeven handelszaak te gelde maken, zelfs al geniet de aldus gewaarborgde schuldvordering een bijzonder voorrecht en is zij dus niet onderworpen aan de regel van de samenloop tussen schuldeisers.

De wetgever vermocht dus redelijkerwijs te bepalen dat ook in dat geval de curator, onder voorbehoud van de veronderstelling dat die fondsen op de geïndividualiseerde rekening van het faillissement zouden mogen worden bewaard, rekening houdend met het maximumbedrag dat erop mag worden gedeponerd, de sommen verkregen dankzij de tegeldemaking van de in pand gegeven handelszaak in consignatie moet geven.

De opbrengst van de tegeldemaking van de in pand gegeven handelszaak is weliswaar niet direct bestemd om te worden opgenomen in de failliete boedel die zal worden verdeeld

onder de schuldeisers van de gefailleerde die tot de samenloop zijn toegelaten. Niettemin zou een oneerlijk of nalatig beheer van de fondsen verkregen door de tegeldemaking van die handelszaak ertoe kunnen leiden dat de aldus geïnde sommen verdwijnen of verminderen, wat een indirecte weerslag zou hebben op de uitdeling van de failliete boedel, dat de pandhoudende schuldeiser, als gevolg van die nalatigheid of oneerlijke handelingen, niet meer volledig kan worden voldaan dankzij de opbrengst van de tegeldemaking van de in pand gegeven handelszaak en als gewone schuldeiser optreedt in de boedel, of dat het saldo van de verkoping van de in pand gegeven handelszaak, dat bestemd is om deel uit te maken van de failliete boedel, lager is dan wat het geweest zou zijn in geval van een voorzichtig en zorgvuldig beheer van die fondsen.

B.9.1. De verwijzende rechter stelt het Hof evenwel de vraag of het redelijkerwijs verantwoord is dat een consignatieverplichting rust op de curator die overgaat tot de tegeldemaking van een in pand gegeven handelszaak, terwijl elke andere vereffenaar van het pand daarvan is vrijgesteld, zelfs wanneer het pand te gelde wordt gemaakt terwijl de schuldenaar in staat van faillissement verkeert.

B.9.2. Wanneer de wetgever, in het bijzonder in een aangelegenheid die uiteenlopende economische belangen betreft, tweemaal de oplossing heeft gekozen die hij het meest gunstig heeft geacht voor het algemeen belang en voor dat van de schuldeisers in het bijzonder, zou het Hof die keuze alleen kunnen afkeuren wanneer die op kennelijk onevenredige wijze afbreuk zou doen aan de belangen van een categorie van personen.

B.9.3. Gelet op de in het geding zijnde belangen kan de keuze van de wetgever om alleen de curator ertoe te verplichten de sommen verkregen door de tegeldemaking van een in pand gegeven handelszaak aan de Deposito- en Consignatiekas te storten, niet als klaarblijkelijk onredelijk worden beschouwd. Weliswaar zou de wetgever de opdracht van de curatoren kunnen vereenvoudigen indien hij hen van die verplichting zou ontslaan, doch hij vermag, in het kader van de doelstelling van de faillissementswetgeving, die in essentie erin bestaat een billijk evenwicht tot stand te brengen tussen de belangen van de schuldenaar en de belangen van de schuldeisers, het belang van de curatoren ondergeschikt te achten aan de in het geding zijnde belangen.

B.9.4. De curator oefent immers een wettelijke opdracht uit die niet beperkt is tot de tegeldemaking van een goed dat de grondslag vormt van een zakelijke zekerheid en waarvan de gevolgen voor de situatie van de gefailleerde, voor die van de schuldeisers, voor de werkgelegenheid en voor de algemene economie vaak van dien omvang zijn dat die niet in alle opzichten kan worden vergeleken met die welke op gerichte wijze door de voorzitter van de rechtbank van koophandel wordt toevertrouwd aan een vereffenaar van een pand op een handelszaak. De curator is, door artikel 51 van de faillissementswet, duidelijk op de hoogte van de verplichting die op hem rust en van de maatregel die de niet-naleving ervan bestraft.

B.9.5. Daaruit blijkt dat artikel 51 van de faillissementswet niet los kan worden gezien van de regeling waarvan het deel uitmaakt, en dat het verschil in behandeling tussen de curatoren en de andere vereffenaars van het pand, zonder dat die categorieën nauwgezet dienen te worden vergeleken, op een objectief en pertinent criterium berust.

Nu de in het geding zijnde bepaling de curator toestaat - zij het, vóór de wetwijziging van 4 september 2002, slechts na uitdrukkelijke machtiging door de rechter-commissaris - een beperkt bedrag op een per faillissement geïndividualiseerde bankrekening te bewaren, dienstig voor de lopende verrichtingen, onder toezicht van de rechter-commissaris die daarvan het maximumbedrag bepaalt, kan zij niet worden geacht onevenredige gevolgen te sorteren. Zoals uiteengezet in B.8, strekt die mogelijkheid immers met name ertoe het mogelijk te maken dat bepaalde bevoorrechte schuldeisers op korte termijn worden betaald (*Parl. St.*, Kamer, B.Z. 1991-1992, nr. 631/1, p. 27).

B.10. De prejudiciële vragen in de zaak nr. 4906 en de tweede en derde prejudiciële vraag in de zaak nr. 4925 dienen ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 51 van de faillissementswet van 8 augustus 1997 schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 24 maart 2011.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

Henneuse